

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Med Korset og Krumstaven

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Med Korset og Krumstaven", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 323. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid106426.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 113. Hildebrand.

Kan synges som: Alt paa den vilde Hede.

Med Korset og Krumstaven,
Alt som en Bussemand,
For os staaer Ærke-Paven,
Den store *HUdebrand* .

Han var en født Toskaner,
Og vist af Gothisk Æt:
Paa Gothers Kæmpe-Baner
Gaaer Tyr med Næve-Ret!

Sin Haand i Ulve-Munden
Han satte djærv i Pant,
Med Finter dog i Grunden
Han Fenris-Ulven bandt!

Trinviis til Høielofte
Opsteg kun Hildebrand,
Hans Fader med sin Kofte
Var kun en Tømmermand.

Han op til Himmel-Blaanen
Med Gothe-Øine saae,
Til Solen og til Maanen,
Hvor kongelig de gaae.

Han saae til Jordbær-Haven
Med samme Øie-Kast,
Paa Keiseren og Paven
Da Syn han fik i Hast.

Da over Pave-Stolen,
I Christi Vaabenskjold,
324 Saae Korset ud som Solen
Med Straaler mangefold.

Og over Konge-Thronen
Han saae en Maane-Krands.
Som fik i Keiser-Kronen
Fra Solen al sin Glands.

I Korsets Navn at raade
For Sværd i Keiser-Haand,
Var Christus-Rigets Gaade
I Gothisk Pave-Aand!

Det huged godt Normanner,
Naar Paven gav dem Lov
Til under Korsets Banner
At bjerge deres Rov.

Det huged godt den Vilde,
Som raned Engeland,
Og allerbedst den Snilde,
Sol-Pavens Mærkesmand.

Ja, Robert var hans Næste,
Og sleb ei uden Vand

Sit lange Sværd til Bedste
For Fader Hildebrand.

Det var med Henrik Franker,
Han havde al sin Nød,
De tydske Keiser-Tanker
Han leed ei for sin Død.

I dem var Paven Maane,
Og Keiseren var Soel,
325 Af ham kun skulde laane
Sit Skin St. Peders Stol.

Det Hildebrand med Rette
Vel fandt, gik avet om,
Men saa gik Begges Trætte
Om Tredjes Eiendom.

Guds Aand er Naade-Solen,
Som skinner i Guds Ord,
Og Tro paa Naade-Stolen
Ny-Maanen er paa Jord.

Derfor den lange Trætte
Om selvgjort »Mit og Dit«
Kun endtes, da de Rette
Kom selv og Hver tog Sit.

Vel tusind Aar de tøved,
Da skifted Sværd paa Val
Blandt Keiserne, som røved,
Og Bisperne, som stjal.

De Begge Uret øver,
Dog siges maa det frit:
Langt heller Tyv end Rover,
Tyv levner immer lidt.

Han sparer Liv og Lemmer,
Og Hverdags-Klædebon,
Ham tit en Mund og tæmmer,
Og kyser Barne-Haand.

Men Røveren vil myrde,
I Korsets Navn især,
326 Al Hjorden med sin Hyrde,
Seer ei han dragne Sværd.

Tilpas udfoer af Skede
Da Peders Kæmpe-Sværd,
Og køs enstund den Lede,
Skiøndt selv kun et Gienfærd!

Det Sværd i Pave-Haanden
Man kalder »Kirkens Band,«
Det svang i Gothe-Aanden,
Som Mester, Hildebrand.

Landflygtig han dog døde
I Robert Vitskers Vold,
For Skygge-Sværd afbøde
Kan godt et verdsligt Skjold.

Det lærde brat de Stærke,
At Band ei beed i Skind,
Naar under Korsets Mærke
Man foer med Veir og Vind.

De koneløse Præster
Da selv i Harnisk foer,
Langt meer end deres Mester
De vandt derved paa Jord.

Men det for tungt at bære
Apostel-Skyggen fandt,
Og Hildebrand til Ære,
Den ved hans Grav forsvandt.

Det Rygte sig udbredte,
At den var draget hjem,
327 Forgiæves kun man ledte
Dog i Jerusalem.

Forbi det var med Aanden,
Og Støvet sank i Knæ
For Kors og Lys i Haanden,
For Aand af Steen og Træ.

Med Christ af Guld det rene,
Apostler af Basalt,
Og Kirken kun af Stene,
Haandgribeligt blev Alt!